

Просителъ.

Прѣзъ голѣмитѣ прозорци на учреждението пролѣтното слънце фърляше широки снопове златни зари въ коридора и по варосанитѣ бѣли стѣни.

Тълпа млади, възрастни и даже прѣкарали хора мълчаливо стояхъ до единия зидъ и се сѣпвахъ колчимъ се отваряше срѣдната врата на коридора: нѣкои си нетърпеливо ходяхъ назадъ-напрѣдъ и фърляхъ завистливи погледи къмъ оние щастливци, които бивахъ извикани отъ разсилния и влазяхъ прѣзъ срѣдната врата.

По лицата на тие „жажущи смятения води“ се четеше и нетърпѣние, и досада, и немошно покорство на съдбата, и нѣкакво озлобление противъ съсѣдитѣ си... Гледахъ се едни други недовѣрчиво, измѣряхъ се съ нѣми, бързи погледи; едно напрѣгнато, нервно безпокойство даваше неприятенъ печатъ на физиономиятъ: сякашъ че тези хора сѣдѣхъ на тръне...

Въ чакалната стая на единъ докторъ, човѣкъ може да забѣлѣжи такива болезнени лица.

Въ стаята, къмъ вратата на която бѣхъ вперени сичкитѣ очи, стоеше чиновника, отъ когото